

Kirkko ilman rukousta?

Osallistuin hiljattain Kirkon palvelukeskuksen (Kipa) koulutukseen. Pettymyksekseni kurssin hengellinen anti oli ohut, tai paremminkin: sitä ei ollut lainkaan. Ei sanaakaan kirkon ydintehtävästä, ei yhteistä rukousta, virrenveisuuta, ei ainuttakaan näkyvissä ollutta kristillistä symbolia. Päätösvirsi sentään veisattiin allekirjoittaneen aloitteesta, muuten sekini olisi unohtunut.

Mietin vakavissaan, olikohan Herramme lainkaan paikalla: ”Sillä missä kaksi tai kolme on koolla minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään.”

Talous- ja henkilöstöhallinnon kurssille osallistui myös kirkkoherroja. Miksei heitä pyydetty johtamaan hartautta? Ensimmäisen päivän ilta oli täysin vapaa. Eikö olisi voinut järjestää viikkomessua yhteistyössä Oulun seurakuntien kanssa? Sellaista joka olisi ollut kaikille avoin ja kirkollisissa ilmoitettu?

Kirkon palvelukseen tulee esimerkiksi Kipan kautta paljon ihmisiä, joilla ei ole seurakunnallista kokemusta. Tervehdin tätä kehitystä iloiten. Samalla herää kuitenkin huolenaiheita. Onkohan perehdytyksessä unohdettu puhua kirkon ytimeä, johon myös yhteinen rukouselämä kuuluu? Voiko Kipa tai muukaan kirkon toimiala kehittyä ilman jumalanpalvelusyhteyttä? Kokisimmeko vähemmän tuskaa näinä murroksen aikoina, jos ammentaisimme yhdessä voimaa ylhäältä?

Mikäli kirkollisen kurssin vetäjä on itse epävarma hartauden johtamisessa tai ei koe sitä omakseen, aina voi pyytää muita apuun. Osallistujista löytyy hengellistä osaamista mielin määrin. Ei ole mitään syytä jättää hartauksia väliin. Olipa kurssi suunnattu sitten papeille, talouspäälliköille tai kiinteistötyöntekijöille, Sana ja rukous kuuluvat siihen – tavalla tai toisella. Tämä on hyvä tiedostaa kaikilla kirkollisilla tasoilla. Rukoilematon kirkko, kuollut kirkko.

Tässä piilee yksi kirkkomme perusongelma. Jos ne ihmiset, jotka askaroivat seurakunnan asioiden kanssa työkseen päivittäin, eivät liity yhteiseen rukoukseen, voidaan pikkuhiljaa laittaa lappua luukulle. Ei tarvitse odottaa seuraavaa kirkon nelivuotiskertomusta huomatakseen, että kirkkomme alamäki jatkuu. Kun seurakuntien työntekijöiden arki täyttyy kaikesta muusta kuin hengellisestä perustehtävästä, siitä on hankala jakaa elämän leipää sitä kaipaaville. Tyhjästä astiasta on paha nyhjäistä. Miksi yhteinen rukouselämä on niin vaikeaa? Miksi entistä enemmän kuulee seurakunnallisesta toiminnasta, josta puuttuu rukous? Miksi emme luota ehtoollisyhteyden ihmeitä tekevään voimaan?

Panu Partanen
kirkkoherra
Toivakan seurakunta